

Periodisme, dones i llits

La història. París, 1890. Georges Duroy, exmilitar i sense on caure mort, accepta l'ajuda d'un company de l'exèrcit ara periodista que li dona treball al diari, aviat comença a seduir esposes i a anar medrant gràcies al seu atractiu i a la seva manca d'escripols.

La pel·lícula. Declan Donnellan (1953) i Nick Omerod (1951) són directors de la trencadora companyia de teatre Cheek by Jowl britànica. Ara, per tastar olletes, debuten en cinema amb *Bel Ami*, adaptació de la novel·la homònima de Guy de Maupassant. I lluny de fer una versió al seu estil, ens surten amb un fulletó acadèmic BBC. És cert que a través de les aventures de l'arribista Duroy, passerell tan atractiu com amoral, es dona un truculent repàs a la vida política, social i periodística de la França de finals del segle XIX. Però el guió de Rachel Bennette converteix Georges Duroy, el Bel Ami del títol, en titella amargat, venjatiu i orgullós, que pul·lula sense suc ni bruc pels cenacles d'un poder polític al vaivé dels dictats de la premsa, allò del quart poder: paper i paraules. Amb arítmies dramàtiques i situacions extremes que ni amb força, el peripatètic Casanova gavatx salta de llit en llit i de senyora en senyora amb idèntica facilitat com l'Artur Mas se salta un dia per l'altre compromisos signats i promeses electorals. Més

amunt he dit que *Bel Ami* és producte BBC. Doncs, no. Rectifico. Mai l'acadèmica productora hauria escollit Robert Pattinson com a seductor audaç i pocavergonya. El pobre Pattinson encara està verd per a papers que, *Crepusculo* enllà, demanin un mínim d'ofici. No n'hi ha prou amb arrugar el front, fer ganyotes bucals, fixar els ulls per fulminar el veí plasta, volent aixecar un personatge ambigu i grimpador. Davant d'actrius com Kristin Scott Thomas, Uma Thur-

Bel Ami

Directors: Declan Donnellan i Nick Omerod.
Intèrprets: Robert Pattinson, Uma Thurman.
Regne Unit, 2012. 102'. JCA
Alpicat, Lauren Lleida.

man i Christina Ricci, el Pattinson fa patir. Ni Bel ni Ami. Si de cas, pobre de mi.

La imatge. Duroy al llit amb Madeleine sent cavalcat per ella, que el domina a plaer!

La frase. "Anem a derrocar aquest govern a cop de titular", sentència el director del diari. Això passava fa cent anys. Avui la premsa (i la televisió, esclar) ¿té tant de poder? Que ho preguntin a l'Assemblea Nacional Catalana.

La recomanació. Fans incondicionals del Pattinson i dels fulletons decimonònics.